

MESTO V DEŽJU

IVO BRNČIČ

*Iz gluhih, puščobnih temin
dež monotono curlja;
že davno več niti spomin
do sinje višave neba
ne seže iz gluhih temin.*

*Poredkoma le pod večer
odpre za trenutek begoten
zarje se čudežna dver;
potem še bolj mračen in moten
umira deževni večer.*

*Vse dni in noči brez miru
vodé klokotajo v žlebovih,
kakor da onkraj zidu
trop bebcev prepeva surovih
vse dni in noči brez miru.*

*Umazane cunje meglá
v gole lovijo se veje. —
Kdo se neviden roga,
kdo se za hrbtom nam smeje
iz temne zasede meglá?*

*Tako po teh blatnih poteh
že dolgo, predolgo potujemo;
kako nam v teh strašnih dneh
mladost je šla v nič, premišljujemo,
na blatnih, samotnih poteh.*

*Z vsem ognjem srca za ta svet
nekoč smo plamteli — življenje
okrutno nam zmedlo je sled,
nam dalo najtežje trpljenje:
ljubiti ta žalostni svet.*

*Iz gluhih, puščobnih temin
dež monotono curlja.
Nov dan samó naš spomin
pozdravil nekoč bo mordá
iz gluhih zagrobnih temin.*